पाञ्चालैः सह योत्स्यामि सोमकैः कैकयैस्तथा । पाण्डेयैश्च सङ्ग्रामे त्वत्प्रियार्थमरिन्दम । ७१५५
अद्य मद्बाणनिर्दग्धाश्चेदिपाञ्चालसोमकाः । सिंहेनेवार्द्दिता गावो विद्रविष्यन्ति सर्व्वतः ।
अद्य धर्म्मसुतो राजा दृष्ट्वा मम पराक्रमं । अश्वत्थाममयं लोकं मंस्यते सह सोमकैः ।
आगमिष्यति निर्व्वेदं धर्म्मपुत्रो युधिष्ठिरः । दृष्ट्वा विनिहतान् सङ्ख्ये पाञ्चालान् सह सोमकैः ।
ये मां युद्धे प्रयास्यन्ति तान् हनिष्यामि भारत । नहि ते वीर मोक्ष्यन्ते मद्बाहुबलपीडिताः ।
एवमुक्त्वा महाबाहुः पुत्त्रं दुर्य्योधनं तव । अभ्यवर्त्तत युद्धाय द्रावयन् सर्व्वधन्विनः । ७१६०
चिकीर्षुस्तव पुत्त्राणां प्रियं प्राणभृतांवरः । ततोऽब्रवीत् सकैकेयान् पाञ्चालान् गौतमीसुतः ।
प्रहरध्वमितः सर्व्वे मम गात्रे महारथाः । स्थिरीभूताश्च युध्यध्वं दर्शयन्तोऽस्त्रलाघवं ।
एवमुक्तास्तु ते सर्व्वे शस्त्रवृष्टिमपातयन् । द्रौणिं प्रति महाराज जलं जलधरा इव ।
तान्निहत्य रणे द्रौणिर्दशवीरानपोथयत् । प्रमुखे पाण्डुपुत्त्राणां धृष्टद्युम्नस्य वा विभो ।
निहन्यमानाः समरे पाञ्चालाः सोमकास्तथा । परित्यज्य रणे द्रौणिं व्यद्रवन्त दिशो दश । ७१६५
तान् दृष्ट्वा द्रवतः शूरान् पाञ्चालान् सह सोमकैः । धृष्टद्युम्नो महाराज द्रौणिमभ्यद्रवद्युधि ।
ततः काञ्चनचित्राणां सजलाम्बुदनादिनां । शतः शतेन शूराणां रथानामनिवर्त्तिनां ।
पुत्त्रः पाञ्चालराजस्य धृष्टद्युम्नो महारथः । द्रौणिमित्यब्रवीद्वाक्यं दृष्ट्वा योधान्निपातितान् ।
आचार्य्यपुत्त्र दुर्बुद्धे किमन्यैर्निहतैस्तव । प्रयुध्यस्व मया सार्द्धं यदि शूरोऽसि संयुगे ।
अहं त्वां निहनिष्यामि तिष्ठेदानीं स्थिरो भव । ततस्तमाचार्य्यसुतं धृष्टद्युम्नः प्रतापवान् । ७१७०
मर्म्मभिद्भिः शरैस्तीक्ष्णैर्जघान भृशदारुणैः । ते तु पङ्क्तीकृता द्रौणिं शरा विविशुराशुगाः ।
रुक्मपुङ्खाः प्रसन्नाग्राः सर्व्वकायावदारणाः । मध्वर्थिन इवोद्दामा भ्रमराः पुष्पितं द्रुमं ।
सोऽतिविद्धो भृशं क्रुद्धः पादाक्रान्त इवोरगः । मानी द्रौणिरसम्भ्रान्तः शरपाणिरभाषत् ।
धृष्टद्युम्न स्थिरो भूत्वा मुहूर्त्तं प्रतिपालय । यावत्त्वां निशितैर्भल्लैः प्रेषयामि यमक्षयं ।
द्रौणिरेवमथाभाष्य पार्षतं परवीरहा । छादयामास बाणौघैः समन्ताल्लघुहस्तवत् । ७१७५
सञ्छाद्यमानः समरे द्रौणिना युद्धदुर्म्मदः । द्रौणिं पाञ्चालतनयो वाग्भिरातर्ज्जयत्तदा ।
न जानीषे प्रतिज्ञां मे विप्रोत्पत्तिं तथैव च । द्रोणं हत्वा किल मया हन्तव्यस्त्वं सुदुर्म्मते ।
ततस्त्वाऽहं न हन्म्यद्य द्रोणे जीवति कल्मष । इमान्तु रजनीं प्राप्तां सुप्रभातां सुदुर्म्मते ।
निहत्य पितरं तेऽद्य ततस्त्वामपि संयुगे । नेष्यामि प्रेतलोकाय एतन्मे मनसि स्थितं ।
यस्ते पार्थेषु विद्वेषो या भक्तिः कौरवेषु च । तां दर्शय स्थिरो भूत्वा न मे जीवन् गमिष्यसि । ७१८०
यो हि ब्राह्मण्यमुत्सृज्य क्षत्त्रधर्म्मरतो द्विजः । स वध्यः क्षत्त्रलोकस्य यथा त्वं पुरुषाधम ।
इत्युक्तः परुषं वाक्यं पार्षतेन द्विजोत्तमः । क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठतिष्ठेति चाब्रवीत् ।
निर्द्दहन्निव चक्षुर्भ्यां पार्षतं सोऽभ्यवैक्षत । छादयामास समरे निश्वसन्नुरगो यथा ।
स ताड्यमानः समरे द्रौणिना पार्षतः शरैः । सर्व्वपाञ्चालसेनाभिः संवृतो रथसत्तमः ।